

Amics, veïns, compatriotes!

Tots aquells que hem après a parlar i, per tant, a pensar en català hem tingut, des de l'inici de la nostra vida, la necessitat d'emprar conjuntament alguna altra de les llengües dominants que ens envolten i ens penetren en els diferents estats en què es parla. Hem anat resistint amb persistència i en alguns casos amb heroïcitat en l'ús i la difusió del català sempre en unes condicions enormement desavantajoses davant dels idiomes dominants que s'han anat expandint en nom de la llibertat; és per això que quan algú alça la veu per

protestar i denunciar la situació de sotmetiment en què es troba el català, no falten mai les veus dels abusadors que ens titllen, a sobre, de voler imposar la nostra llengua tants cops silenciada; els dominadors es posen la disfressa de dominats i en un exercici de cinisme intolerable ens volen fer sentir culpables de no deixar-los expressar lliurement. Davant d'aquests casos que es repeteixen una i altra vegada en el nostre dia a dia: al supermercat, al pàrquing, al restaurant, amb les persones d'altres països que han vingut a la nostra terra i no han sabut comprendre que aquí cal respectar el català, amb una gran part de les forces de seguretat (fins i tot les nostres), al món dels tribunals i la justícia, als mitjans de comunicació públics i privats, a la difusió de sèries i pel·lícules per plataformes digitals, i en un inacabable etcètera de situacions indesitjables, faig una crida per a rebel·lar-nos amb dignitat i energia per la defensa dels nostres drets lingüístics. Massa vegades abaixem el cap i canviem de llengua o -simplement- no gosem utilitzar el català en un context que pensem que no serà ben acollit. Hem de fer-ho sempre, a tot arreu i en tota circumstància, sense deixar-nos atemorir per la força dels que estan acostumats a guanyar sempre per la força. Sense una acció valenta, constant i desacomplexada de defensa del català i de denúncia explícita de totes les agressions que pateix, no estarem en condicions de deixar als nostres fills i als nostres nets unes paraules que ens van llegar els pares i els avis amb la recomanació de defensar-les, protegir-les i denunciar tots i cada un dels abusos que se li fan impunement. Tenim, doncs, una greu responsabilitat històrica. Només així podrem salvar el català ja que en el fons no es tracta de res més que d'una qüestió de respecte i dignitat. Això és el primer que hem de tenir al cap, al cor i a la boca: respecte per a nosaltres mateixos.

Moltes gràcies. Visca el Correllengua!

Joan Lluís Bozzo

Escriptor, actor i director de Dagoll Dagom